

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΑ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1062 ²	Μεγάλῃ Πέμπτῃ βράδῃ 13 Ἀπριλίου 2017 (2004)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Ἡ Κλαυδία Πρόκλα

«Καθημένου δὲ αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ βήματος ἀπέστειλε πρὸς αὐτὸν ἡ γυνὴ αὐτοῦ λέγουσα· Μηδὲν σοὶ καὶ τῷ δικαίῳ ἐκείνῳ· πολλὰ γὰρ ἔπαθον σήμερον κατ' ὄναρ δι' αὐτόν» (Ματθ. 27,19)

Μεγάλη Παρασκευὴ αὐριο, ἀγαπητοί μου. Ἡμέρα ἀγία, ἡμέρα δακρύων καὶ πένθους, ἡμέρα τοῦ μεγαλυτέρου μυστηρίου. Ποιὸς μπορεῖ νὰ περιγράψῃ τὰ σεπτὰ πάθη τοῦ Κυρίου; Θὰ ψελλίσω λίγες λέξεις, καὶ ζητῶ τὴν προσοχή σας.

Θὰ σᾶς μιλήσω γιὰ ἓνα πρόσωπο τῶν ἁγίων παθῶν. Ὁ φυσικὸς ἥλιος, ὅταν πέφτῃ σὲ στυλινές ἐπιφάνειες, τίς κάνει φωτεινές, τίς κάνει μικροὺς ἥλιους κι αὐτές. Ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ πνευματικὸς ἥλιος. Μεσουράνημά του εἶνε ἡ Μεγάλῃ Παρασκευή. Δέσμες φωτὸς ἐκπέμπει ὁ Ἐσταυρωμένος. Ἄλλες πέφτουν σὲ ἄγριες καὶ σκληρὲς ψυχές, ποὺ μένουν σκοτεινές· ἄλλες πέφτουν σὲ εὐγενεῖς ὑπάρξεις ποὺ ἀκτινοβολοῦν. Μία εὐγενὴς ὕπαρξι ποὺ βρέθηκε ἀπέναντι στὸν Ἐσταυρωμένο εἶνε ἡ γυναίκα τοῦ Πιλάτου. Γι' αὐτὴν ἐπιτρέψτε μου νὰ πῶ λίγες λέξεις.

Ἦταν εἰδωλόατρις. Τὸ ὄνομά της ἦταν **Κλαυδία Πρόκλα**· δὲν τὸ ἀναφέρει τὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο ἀλλὰ ἡ ἱερὰ Παράδοσις. Ἡ Πρόκλα ἦταν εὐγενὴς δέσποινα τῆς Ῥώμης. Χάρις στὴ δική της βοήθεια ὁ Πιλάτος κατῶρθωσε ν' ἀνέβῃ σὲ ἀξιώματα καὶ νὰ γίνῃ πραιτώρ. Πόσοι ἄσημοι ἄντρες δὲν ὀφείλουν τὴν ἀνάδειξί τους στὶς ἐκλεκτὲς γυναῖκες τους!

Ἔγινε λοιπὸν ὁ Πιλάτος πραιτώρ, διοικητῆς τῆς Παλαιστίνης. Ἀλλὰ ἡ Ῥώμη ἦταν αὐστηρή. Δὲν ἐπέτρεπε στοὺς διοικητὰς νὰ παίρνουν μαζί τίς γυναῖκες τους στὶς ἔδρες τους, γιὰ νὰ μὴν ἔχουν αὐτὲς καμμία ἀνάμειξι στὰ τῆς διοικήσεως. Ὁ Πιλάτος ὅμως εἶχε τόση ἀγάπη στὴν Πρόκλα, ὥστε πῆγε ὁ ἴδιος στὰ ἀνάκτορα τοῦ Καίσαρος καὶ ζήτησε, πηγαινόντας στὴν Παλαιστίνη, νὰ πάρῃ μαζί καὶ τὴν σύζυγό του. Καὶ ὁ αὐτοκράτωρ, κάνοντας

ἐξαιρέσι, ἐπέτρεψε. Ἔτσι τὸ ἀντρόγυνο βρέθηκε ἀπὸ τὴ Ῥώμη στὴν Παλαιστίνη καὶ ἐγκαταστάθηκε στὰ Ἱεροσόλυμα. Ἀσφαλῶς τὸ περιβάλλον ἐκεῖ ἦταν διαφορετικὸ, καὶ ἡ Πρόκλα θὰ στενοχωριόταν μέσα στοὺς φανατικούς καὶ ἐμπαθεῖς ἐκείνους ἀνθρώπους.

Ἐνα πρωτὶ τὸ πραιτώριο ἀναστατώθηκε. Ἀκούστηκαν φωνές. Ὁ Πιλάτος ἀνοίξε τὸ παράθυρο καὶ εἶδε μιὰ ἀνθρωποθάλασσα. Διατάζει τοὺς λεγεωνάριους νὰ ἔτοιμοι νὰ φρουρήσουν τὴν τάξι. Ἐρωτᾷ τοὺς ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ὄχλου, τί θέλουν. Αὐτοὶ ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως φέρνουν μπροστά του κάποιον δεμένο. Ἦταν ὁ **Ἰησοῦς**! Τοὺς λέει· –Ποιά κατηγορία ἔχετε κατ' αὐτοῦ; Ἀπαντοῦν· –Εἶνε κακοποιός, ὀνομάζει τὸν ἑαυτό του υἱὸ τοῦ Θεοῦ, εἶνε ἐπαναστάτης ἐναντίον τοῦ καίσαρος... Ἀόριστες οἱ κατηγορίες. Ὁ Πιλάτος, τηρητῆς τοῦ Ῥωμαϊκοῦ δικαίου, δὲν ἤθελε νὰ ἐκδώσῃ ἀπόφασι χωρὶς ἔρευνα. Ἐξετάζει ἐπιμελῶς, πείθεται ἀκραδάντως, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος εἶνε τελείως ἀθῶος· καὶ ὄχι μόνο πείθεται, ἀλλὰ καὶ τὸ διακηρύττει ἐπισήμως· «Ἐγὼ οὐδεμίαν αἰτίαν εὐρίσκω ἐν αὐτῷ» (Ἰω. 18,38). Ἀλλὰ ἡ ἀγέλη ἐκείνη μαίνεται καὶ ἀπαιτεῖ καταδίκη. Ὁ Πιλάτος κλονίζεται, παρ' ὅλο ποὺ δύο φωνές τὸν ἐμποδίζουν νὰ καταδικάσῃ τὸν Ἰησοῦ· ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεώς του, καὶ ἡ φωνὴ τῆς συζύγου του, ποὺ τὸν εἰδοποιεῖ· «Μηδὲν σοὶ καὶ τῷ δικαίῳ ἐκείνῳ· πολλὰ γὰρ ἔπαθον σήμερον κατ' ὄναρ δι' αὐτόν» (Ματθ. 27,19). Ἡ Πρόκλα εἶδε ὄνειρο. Ἐντρομῆ εἰδοποιεῖ τὸν σύζυγό της ποὺ βρίσκεται στὸ βῆμα· Πιλάτε, πρόσεξε. Ἡ ὑπόθεσι αὐτὴ δὲν εἶνε τυχαία. Ἔχεις μπροστά σου τὸν Ἀθῶο μὲ ἄλφα κεφαλαῖο. Δὲν πρέπει νὰ υπογράψῃς... Ὁ Πιλάτος πάλι κλονίζεται. Λαμβάνει σοβαρὰ ὑπ' ὄψιν τὸ μήνυμα –πόση ἐπίδρασι ἀσκεῖ στὸν ἄντρα ἡ

καλή γυναίκα!— και θέλει να έπιμείνη. Άλλ' αΐφνης κάμπτεται και ύπογράφει την καταδίκη! Τί συνέβη;

Ο Πιλᾶτος εΐχε την άχίλλειο πτέρνα του. Όλοι, άδελφοί μου, και οί μεγαλύτεροι άκόμη άνδρες τής ιστορίας, έχουν την άχίλλειο πτέρνα τους. Εΐνε κάποιο έλάττωμα. Τοῦ Πιλᾶτου τὸ έλάττωμα ήταν ή **κενοδοξία**. Νόμιζε, ότι θα μείνη για πάντα πραιτώρ, ότι θ' άπολαμβάνη ίσοβίως τὸ άξίωμα τοῦ στρατιωτικοῦ διοικητοῦ τής Παλαιστίνης. Γνώριζαν την άδυναμία του οί πονηροί άρχιερείς, και σε μιὰ στιγμή εκσφενδονίζουν την «τορπίλλη»· «*Εάν τοῦτον άπολύσης, οὐκ εΐ φίλος τοῦ Καίσαρος*» (ΐω. 19,12). Θα πάμε στη Ρώμη και θ' άξιώσουμε την εκθρόνισή σου. Φοβερό δίλημμα· τί να διαλέξει, τὸ θρόνο ή τὸν άθῶο Ίησοῦ; Ω πόσες φορές στη ζωή και στην ιστορία μικρῶν και μεγάλων τίθεται **δίλημμα**· «τὸ δίκαιο ή τὸ συμφέρον»;· Εΐνε στιγμές, πὸν ζυγίζουν αϊωνιότητα. Μπορούσε να τούς πῆ· Δέν βάζω ύπογραφή. Άλλὰ τελικά ύπέκυψε στις άπειλές. Στενοχωρημένος και τρέμοντας ύπέγραψε την εΐς θάνατον καταδίκη τοῦ Ίησοῦ. Και τὸν παρέδωσε σε άπόσπασμα στρατιωτῶν, πὸν τὸν ώδήγησαν στὸν «κρανίου τόπον» (ξ.ά. 19,17). Ο Πιλᾶτος άποσύρθηκε στὸ πραιτώριο με τὸ κεφάλι κάτω, άναστενάζοντας.

Τὸ τέλος του ήταν ὁμοιο με τοῦ Ίούδα. Σε λίγο έχασε τὸ άξίωμά του. Συκοφάντες έστειλαν λίβελλο εναντίον του στὸν Καίσαρα, κ' εκείνος τὸν κατέβασε άπὸ τῆ θέσι του και τοῦ άφαίρεσε κάθε άξίωμα. Βρέθηκε έξόριστος στην Έλβετία. Εκεί εΐχε διαρκῶς μπροστά του τῆ φοβερῆ σκηνή τοῦ πραιτωρίου· τὸν καταδίωκε ή σκιά τοῦ Χριστοῦ. Ώσπου μιὰ μέρα άπὸ την άκρη ένὸς γκρεμοῦ, μελάγχολος καθῶς ήταν, έπεσε στὰ νερά μιᾶς έλβετικῆς λίμνης και αὐτοκτόνησε.

Η σύζυγός του ή **Πρόκλα** τί έγινε; Πίστεψε στὸ Χριστό, βαπτίσθηκε, έγινε ίεραπόστολος, και **εΐνε μεταξὺ τῶν άγιῶν**. Η Έκκλησία μας τὴν **έορτάζει στὶς 27 Ὀκτωβρίου**.

* * *

Ύποσχέθηκα, ότι θα σᾶς μιλήσω για ένα πρόσωπο, αλλά σᾶς μίλησα για δύο. Γιατί τὸ άντρόγυνο δέν χωρίζεται. Πιλᾶτος και Πρόκλα βρέθηκαν και οί δύο άπέναντι στὸν Έσταυρωμένο. Η Πρόκλα φωτίστηκε και έγινε άγία· ὁ Πιλᾶτος, παρὰ τὶς εὔκαιρίες πὸν εΐχε, έμεινε σκοτεινός. Τί δείχνει αὐτό; Μεγάλο δίδαγμα· ότι ή Κλαυδία Πρόκλα νίκησε τὸν Πιλᾶτο, ή γυναίκα νίκησε τὸν άντρα. Στὸ άγώ-

νισμα τής **άγάπης τοῦ Έσταυρωμένου** ὁ Πιλᾶτος πῆρε μηδέν, ή Πρόκλα πῆρε ᾄριστα.

Όταν ήμουν νεώτερος, ὡς ίεροκήρυκας στὴν Άθήνα, σε κάποιο κεντρικὸ ναὸ τής άρχιεπισκοπῆς μίλησα αὔστηρὰ εναντίον τῶν γυναικῶν επαναλαμβάνοντας τὸ ρῆτὸ τοῦ αὐτοκράτορος Θεοφίλου πρὸς τὴν Κασσιανή, «*Διὰ γυναικὸς έρρῦη τὰ φαῦλα*», ότι ή γυναίκα εΐνε πηγή κάθε άθλιότητος. Όταν κατέβηκα άπὸ τὸν άμβωνα, μιὰ σεβάσμια κυρία τῶν Άθηνῶν με πλησίασε και μοῦ εΐπε· «Πάτερ, σήμερα ήσουν ύπερβολικός. Άπηύθυνες φοβερό κατηγορητήριο κατὰ τοῦ γυναικείου κόσμου. Σε παρακαλῶ, όταν πᾶς στὸ κελλί σου, διάβασε τὰ σεπτὰ πάθη τοῦ Κυρίου και δές· ποιὸς τὸν επρόδωσε, ποιὸς τὸν άρνήθηκε, ποιὸί τὸν δίκασαν, ποιὸί τὸν περιέπαιξαν, ποιὸί τὸν έφτυσαν, ποιὸί πῆραν καρφιὰ και τὸν σταύρωσαν; Άντρες, ὄχι γυναΐκες. **Η γυναίκα εΐνε έξω άπὸ τὰ πάθη τοῦ Κυρίου...** Δέχτηκα τὴν παρατήρησι. Μικρὸ εΐνε αὐτὸ τὸ δίδαγμα;

Ό,τι συνέβη, άδελφοί μου, στὰ πάθη τοῦ Κυρίου, συμβαίνει και σήμερα. Σκληρὸς ὁ άντρας. Σπάνιο τὸ παράδειγμα άνδρὸς πὸν ν' άγαπᾶ δυνατὰ τὸν Κύριο. Ενωῶ αντιθέτως **σπάνιο τὸ παράδειγμα γυναίκας άθέου και άπίστου**. Θέλετε άπόδειξι; Ποιοί εκκλησιάζονται, ποιὸί εξομολογοῦνται, ποιὸί κοινωνοῦν; Οί γυναΐκες. Άντρες λίγοι. Μ' αὐτὸ δέν τὶς άμνηστεύω, δέν πέφτω στὸ άλλο άκρο. Γνωρίζω τὰ έλαττώματά τους. Άλλ' ενάν οί άντρες ήμασταν καλύτεροι, θα ήταν και οί γυναΐκες.

Η Κλαυδία Πρόκλα εΐνε ένα ᾄστρο και έννας έλεγχος τοῦ άνδρικοῦ έγωισμοῦ. Η Χριστιανή γυναίκα ὡς άδελφή, ὡς κόρη, ὡς σύζυγος, ὡς μητέρα, ὡς ίεραπόστολος, ὡς νοσοκόμος, ὡς ιδεώδης άνθρωπος, θα παραμείνη ὄ,τι εὔγενέστερο στὸν κόσμο και στὴν Έκκλησία. **Νικᾶ ή γυναίκα τὸν άντρα** ὄχι σε πολέμους ή άλλα επιτεύγματα, αλλά στὸν εὔγενέστερο τομέα, στὴν καρδιά. Η γυναίκα εΐνε καρδιά και αΐσθάνεται δυνατώτερα τὴν **άγάπη τοῦ Έσταυρωμένου**. Ο άντρας εΐνε νοῦς.

Έρχονται χρόνια σκληρὰ. Άννες και Καϊάφες, Ίουδες, Πόντιοι Πιλᾶτοι και ἄλλοι άντρες θα σταυρώσουν εκ νέου τὸ Χριστό. Άλλὰ και όταν ὄλοι αὐτοί τὸν έγκαταλείψουν, κοντὰ του θα μείνουν μιὰ Κλαυδία Πρόκλα, μιὰ Σαλώμη, μιὰ Βερονίκη, μερικῆς μυροφόρες, θα μείνη πρὸ παντὸς ή Παναγία. Και αὐτῆς θα ὕμνοῦν και θα δοξάζουν Χριστὸν έσταυρωμένον· ὄν, παΐδες, ὕμνεΐτε και ὕπερυψοῦτε εΐς πάντας τούς αϊῶνας· ἀμήν.

(†) **έπίσκοπος Αὔγουστίνος**